

Prozator, poet, eseist și cronicar literar, născut pe data de 2 mai 1951 în Drobeta Turnu Severin. Stabilizat în București din 1981. Membru titular al Uniunii Scriitorilor din România Filiala București-Proză din 1998, membru Societatea Scriitorilor Târgovișteni. Debut literar în anul 1977 cu povestirea Sticla de șampanie. Debut în volum în 1988 cu romanul Cinci căpitani. În total a publicat 24 de cărți: 16 romane, 5 volume de poezie și 3 volume de eseuri, proză scurtă și cronici de întâmpinare. Dintre cărțile publicate: Filozoful din Arind (roman), Jurnal din casa diavolului (roman), Memoria semnelor (eseuri), Viitorul în genunchi (roman), Poeme de dor și de sabie (poezie), Dalai Mi (roman), Batakanda (roman), Al treilea izvor (roman), Eșafod pentru iubire (roman),

Umbra palidă a timpului (cronici), Îngerul pisicii negre (roman), Marianty (roman), Memoria trestiei (roman), În umbra cocorilor (poezie), Ca frunza și ca iarba primăverii (trilogie istorică), UGU (roman). Colaborări la reviste literare: Amfi trion, Argeș, Sud, Luceafărul de dimineață, Bucureștiul Literar și Artistic, Pro Saeculum, Rotonda Valahă, Arena Literară, Ex Ponto, Litere, Cafenea

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Premii: Premiul Mihai Eminescu pentru literatură la Festivalul Internațional de Literatură „Mihai Eminescu” Drobeta Turnu Severin (2009), Premiul „Cartea anului” pentru romanul Memoria trestiei la Festivalul European de Literatură Sensul iubirii (2015), Trofeul „Cerurile Oltului” secțiunea PROZĂ pentru romanul Memoria trestiei la Salonul Național de Literatură și Artă Rotonda Plopiiilor Aprinși (2016), Premiul Filialei București-Proză aUSR pentru romanul Memoria trestiei (2016). Recenzii și cronici: Nichita Stănescu, Fănuș Neagu, Florentin Popescu, Florin Costinescu, Florin Dochia, Victoria Milescu, Lucian Gruia, Ioan Groșan, Dumitru Augustin Doman, Ioan Es Pop, George Alboiu, Șerban Codrin, Eliza Roha, Nicolae Dan Frunteletă, Aureliu Goci, Ilie Costache, Traian T. Coșovei, Ileana Roman, Liviu Comșia, Maria Nițu, George G. Daragiu, Dan Ionescu, Geo Călugăru etc.

Cartea a VI-a

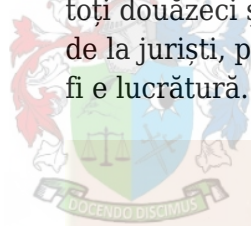
Cămăși verzi, pantofi roșii

Convocare la Sediul Brigăzii Fulger din Departamentul Judiciar. Bătrânul agent principal Pascu Bebe face din ochi număratoarea celor prezenți, concluzionând nemulțumit că în biroul altfel spațios al șefului său, nu încăpuseră totuși decât nouă dintre componentii Brigăzii, ce însuma per total douăzeci și șase de luptători. Hai, încă nouă erau plecați în misiune, împărțiți în trei grupe. Una-n Vitan, una-n Maica Domnului pe urmele fraților Mutu, iar a treia la Gara de Nord să culeagă informații despre unul Boieru, un bandit periculos pe care-l voiau fript rușii, rumenit, numai bun de dat la câini. Alții, încă opt agenți, așteptau afară pe hol din lipsă de spațiu.

- Cam ăștia am fi , dom' comisar. - În regulă, nea Pascule. Vijelie unde-i? - Aicia-s, Ugule! N-am mai încăput... - Mda... Lăsați ușa deschisă, căci ce am a vă comunica, trebuie să auziți cu toții. Avem date spre urgenta rezolvare trei cazuri. Unu, asasinul din trenul Orient Expres, din pricina căruia șiau pierdut rușii somnul. Am o bănuială că ăsta-i un derbedeu subțire și manierat care opera solo la Halele Matache, cu vreo doi ani în urmă. L-a mâncat în cur să-și schimbe meseria. Poate-l lăsam în treaba lui, dacă însuși ministrul nostru la presiunea tovarășilor eliberatori nu s-ar fi pus pe capul lui dom' comisar Aldea, să rezolve dumnealui. Dumnealui, adică noi. Îi aștept, pe cei trimiși la gară, cu ceva informații.

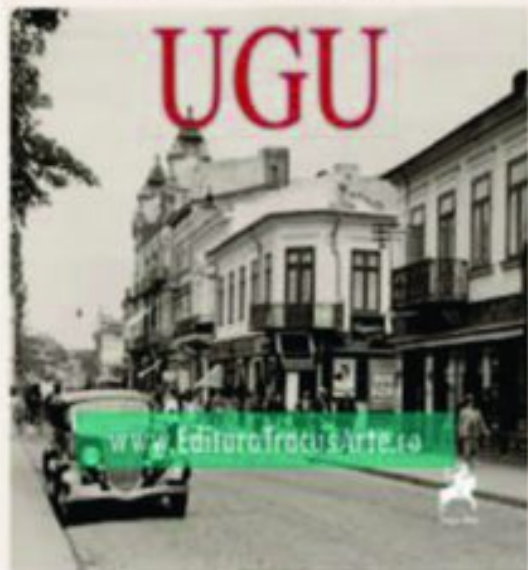
Dinspre Curtici, nici un semn încă. Vedem. Doi, în țară au fost sparte câteva sucursale de bănci, inclusiv la Brașov, Sucursala Băncii Naționale. N-am înțeles care-i rostul nostru acolo, dar uite că tot nouă ne-a picat în cărcă să rezolvăm. În regulă, îi vom dibui pe nemernici, că s-a mers la pont și s-a acționat „subțire”. Am și în povestea asta o bănuială, iar dacă se confi rmă, vai de curul cui știu eu! Trei. Iancu Berilă, fosta gardă a lui Zavaidoc, s-a ușchit din București. Din teritoriu primim informații despre unul ce operează la brutării prin orașele mai mici, omorându-i pe patroni și fu... Și siluindu-le nevestele sau fiicele.

Tare-mi vine a crede, că Berilă-i omul nostru. Musai să rezolvăm, dar tot cu raport de împotrivire la reținere, că e mai simplu. Ce-i, nea Pascule? A ce-ți miroase, că te văd strâmbându-te. - Poate ar trebui să vă miroase și dumneavoastră dom' comisar, da' văd că nu, face bătrânul agent privind semnifi cativ spre ceilalți. - Zii nene, nu mă fi erbe, că-s în criză de timp! - Nu vi se pare ciudat că toate astea trei cazuri reclamă prezența dumneavoastră în afara Bucureștiului? Ia, gândiți-vă! Cine să aibă interes să vă trimită în perimetru deschis, cu puțini agenți la îndemână? Că doar nu mergem toți douăzeci și șase să vă ținem spatele. Dom' comisar. La câți au pus preț pe capul dumneavoastră, de la juristi, procurori și politicieni până la ai din urmă cuțitari din mahalale, nu m-ar mira ca aici să fi e lucrătură. Una de sus, de foarte sus, chiar.

MIHAI
ANTONESCU

UGU

*Independența
prin Cultură*

Nu cumva, tocmai rușii vor să împuște doi iepuri dintr-un singur foc? Ori credeți că aia cu scorpionii le-a trecut așa, peste noapte. Tot dosar cu autori necunoscuți ați înaintat și-n povestea asta, ceea ce, să recunoaștem, le-a cam atras atenția unora. Acum, nu că spun, dar vreau să zic: dacă e asta? Pe urmă, ăia care o mierlesc în trenul Orient Expres sunt diplomați sovietici. Cum dracu nu nimerește Boieru ăla pe care ziceți că l-ați cunoaște, cu șuriul în pieptul altcuiva? Păi, ce facem? De la tâlhari și borfași, sărim direct în politica mare? Eu v-am mai

zis, dom' comisar. Începeți să nu mai fiți pe placul unora, și mă tem, na... Cât o să poată să vă mai țină partea și dom' comisar Cambrea? Până la urmă, tot mai aproape-s dinții decât părinții, știți vorba aia...

Genu a rămas pe gânduri o clipă. Bebe Pascu avea dreptate. Poate și lui să-i fi părut cumva scoaterea asta prin ordin în afara Bucureștiului. Dar faptele erau reale, asta nu putea să nege. Mulți tâlhari părăsiseră Bucureștiul de teama lui, era limpede, iar acum sufereau provinciile, fi încă lupul își schimbă părul, nu și năravul. Poate cel mult să se reprofieze, ca în toate cele trei cazuri date spre rezolvare lui. Ce putea face? Pascu își declina o îndoială cu simțul lui de vulpoi bătrân avertizându-l, însă el era comisar al statului, și obligat să execute ordine.

Pentru asta era plătit. Să mai punem la socoteală și faptul că-i plăcea meseria, știind-o una în slujba dreptății și-a binelui general. Și-n tăcerea ce se așternuse pe chipurile luptătorilor lui, a tras cu urechea la îngerul înveșmântat dinlăuntrul ființei. Îngerul nu se agita, nu da semne că „gazda” lui ar fi în primejdie imediată.

„Ei, fi e ce-o fi!”. – Cicerone! – Ordonăți, dom' comisar! – Începem cu începutul. Cu Orient Expresul. Doar tu mă însoțești în treaba asta. Cojoacă! – Ordonăți! – Tu, împreună cu Ivan și Pisălog, plecați la Brașov să strângeți informații despre jaful băncii. Aveți grijă! Am sentimentul că vă trimit în gura lupului, dar trebuie. Investigația să fi e una oficială, fără coborâșuri în adâncime. Când, cum, ce cred unii alții, d'astea. Concluziile le păstrați pentru voi. La întoarcere nu vorbiți cu nimeni. Veniți și mi raportați mie direct. Buun! Ceilalți, rămâneți aici să păziți străzile. Pe grupe, la nevoie mixte. Nea Pascule. Dumneata și Neculici aveți în grijă tot. Despre mine, nimic, nimănui. Cel mult lui Cambrea, dacă întreabă.

- Cu mine cum rămâne, Ugule? Comisarul a privit cu bunătațe înspre fostul lui coleg de școală. Ca într-o fulgerare i-au trecut pe dinaintea anii copilăriei lor împreună, cursurile Școlii din vâlcea, Obrocarii, misterul nopților albastre din grădina Schitului Sopot. Drumurile lungi toamna pe jos la ruinele Mănăstirii Clocociov, din dor de vocea blândă și mângâioasă a Maicii Eudoxia. Câte nu-l legau de flăcăul ăsta înalt și puternic, pe a cărui credință paria și cu Dumnezeu, dacă era. Vijelie ar dărâma Bucureștiul cu pumnii, dacă i-ar cere-o el. Pe inima lui putea să-și culce capul, fără teamă că vreun glonț ori altceva l-ar ajunge curmându-i zilele.

El, Ion Vijelie, răspunsese primul la chemarea lui Genu, în virtutea unui jurământ făcut cândva. Pentru Ion avea o înțelegere și-o iubire aparte, iar acum, că-l adusese în București, parcă nu se mai simțea nici el al nimănui, într-o lume parșivă și dură. El, Vijelie, dimpreună cu fratele Damian dădeau sens și rost unei vieți în care numai iubirea și puterea dăruirii absolute întru binele celui alt guvernau. Curând, o să-l cheme și pe Tilică Scaiu. Îl va da în grija rețelei, a lui Milă Codalbu, fi rește, să-l aibă aproape la nevoie. Tilică ruginea în Tarapanaua lui Gheorghe Colonel la Slatina, fără nicio perspectivă. Nici lui, lumea de acasă nu mai avea ce să-i ofere. – Pe tine te iau în altă misiune, Ioane. Dacă te-aș lua acum, Orient Expresul e posibil să deraieze cam pe la Avrig și să ne întoarcem la București pe jos. Te superi? (Fragment din romanul UGU, București, 2021)

Doina Bârcă